

139.441

u

be

139441

ÚTRAVALÓUL:

be

SZERELEM

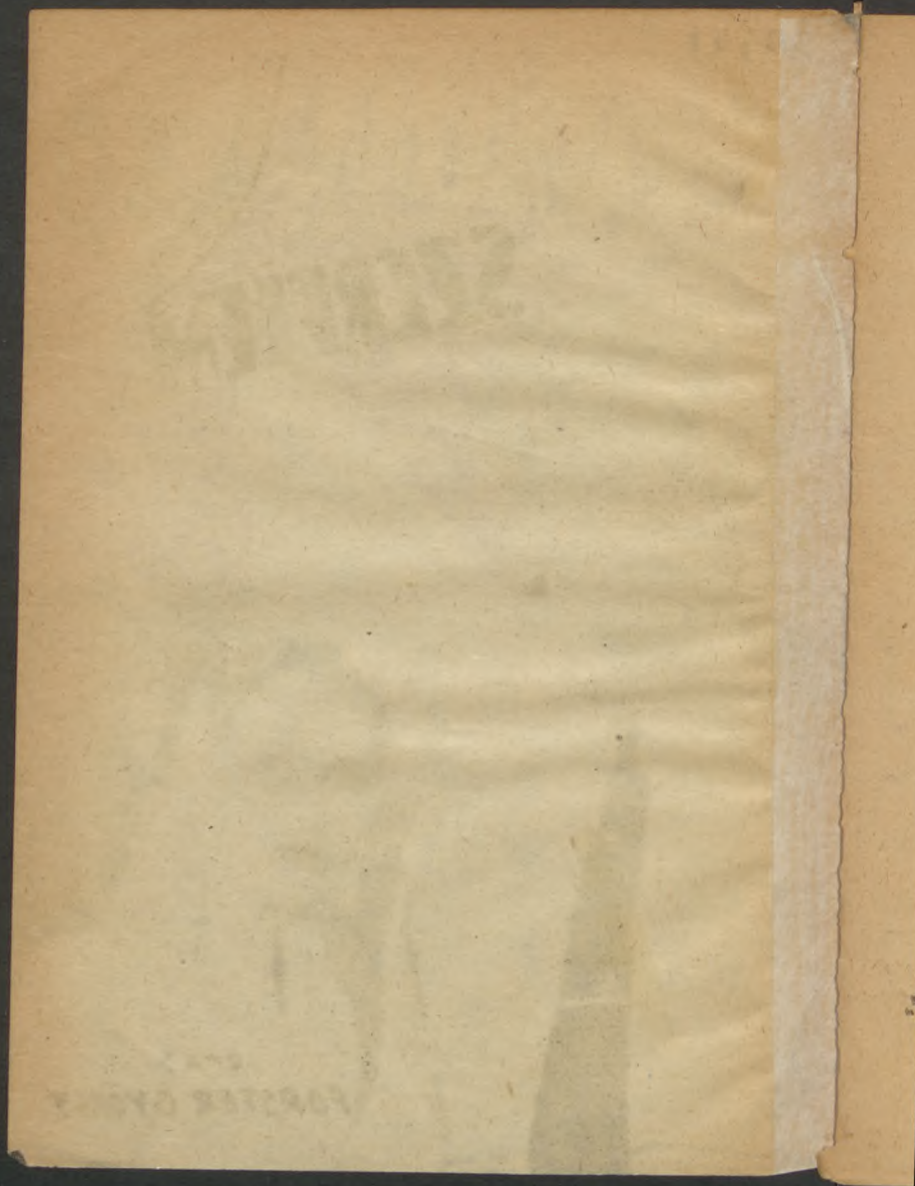
DR.
ZAL
ZONB.

38
30
FILLÉR

KIADASA

IRTA:
FORSTER GYÖRGY

ÚTRAVALÓUL: SZERELEM

IRTA:
FORSTER GYÖRGY

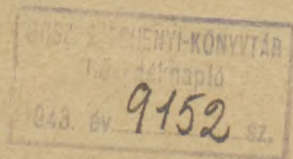
40110—1942. M. E. sz.

DR. Z. JZON BARNÁNÉ, KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST

bc

Minden jog fenntartva.

139441

Kiadja: Dr. Zajzon Barnáné könyvkiadó, Budapest,
III., Pacsirtamező u. 41. — Felelős kiadó: Dr. Zajzon Barnáné.
Nyomtatott: Globus Nyomdai Műintézet Rt., Budapest, VI. ker.,
Aradi utca 8. — Felelős: vitéz Margittay Antal igazgató.

ELSŐ FEJEZET

(Kéretlen szabadság.)

Tamás Győző egész délelőtt orrolt.

Hogy kire? Maga sem tudta volna megmondani. Orrolt a saját balszerencséjére, a hadvezetőségre, az ezredparancsnokságra, főként és elsősorban azonban Gerlei őrnagyra, közvetlen fölöttesére.

Úgy kezdődött a dolog, hogy már hajnali hétkor kimént a betonpályához, ahol a montőrök lázas igyekezettel dolgoztak az induló század mozgó részlegének előkészítésén. A tizenkét vadászgép dörgő motorral melegegett, a pilóták illő távolságban csoportbaverődve cigarettáztak. Az egész képből a közeli indulás forró izgalma áradt és Tamást elöntötte az epe arra a gondolatra, hogy megint kimarad közülük.

Ebben a hangulatban jött érte egy küldőnc, hogy Gerlei hivatja. Már magában véve ez is baj volt, mert a küldőnc félóra hosszat kereste a „reptér“ legkülönbözőbb zugaiban, holott oktató-tiszti minőségben a hangárok közt lett volna a helye.

S Gerlei arcán meglátszott, hogy tökéletesen tisztában van a helyzettel. Amint a hadnagy mögött becsukódott az iroda-ajtó, eléje ment a szoba közepéig. Hangja vágott, mint a borotva.

— Hadnagy úr, természetesen az indulást nézte?
— Igenis.

— Úgy. És ha szabad érdeklődnöm, a szakaszával mi van?

— Alázatosan jelentem: foglalkozik —, húzta ki magát Tamás Győző. — A kiképzésük tökéletesen rendben van és...

— Tökéletes kiképzés nincs! — csattant az őrnagy hangja olyan erővel, hogy Tamás belevörösödött. — Csak igyekvő kiképzés van és azonkívül hanyag kiképzés. A hadnagy úr szakasza úgy látom, az utóbbiban részesül...

Tamás nagyot nyelt. A napiparancs éppen két napja emlékezett meg külön is szakaszának példás fegyelméről és szinte gépies hiánytalanul beidegzett tudásáról; de hát ilyen esetben nincs helve vitának. Gerlei arca különben sem ígért semmi jót: egyelőre hallgatott ugyan, de amint fel-alá járt az irodában, szája keskeny csíkká préselődött az indulattól. Végre mélyen felsóhajtott és újra megállt a hadnagy előtt.

— A hadnagy úr zászlóalj-kihallgatáson kérte a menetbe való beosztását. Most másodszor. Így van?

— Igenis.

— Már első alkalommal megmagyaráztam Önnek, hogy a felsőbb hadvezetőség komoly meggondolások alapján intézi a beosztásokat, annak megmásítását kérni tehát nem vall jó modorra. Sőt, majdnem kritika... Így történt?

— Igenis.

— A zászlóalj-törzs teljesíthetetlennek találta hadnagy úr kérését. Ön tehát itthon marad. Érti?

— Igenis.

— Miután azonban, úgylátom, igen nagy mehetnékje van, két hétre szabadságot. A szakaszát majd átveszi valaki; lehetőleg olyan oktató-tiszt, aki nem a kifutók szélén fog ácsorogni kora reggel.

Hát még ez is ...

Tamás Gvőző homlokában hallhatóan küttettek az erek; mellén a kisezüst és gomblyukában a német vaskereszt meg-meglódult a feszülő indulattól.

Így elbánni vele ... mint egy taknyos gyerekekkel, mint egy ...

Gerlei intett.

— Ma délelőtt átadja a szakaszát és holnap megkezdheti a szabadságot. Remélem, két hét múlva pihentebb idegekkel látom viszont. Végeztem. Köszönöm.

Biccentett s Tamás Gvőző is tisztelt fejtetéssel. Azután sarkonfordult és teljes gázzal robogott az ajtó felé. Olyan indulat vitte hogy szinte úgy lázott: magával sodorja az egész ajtót, irodástól. De még a kilincset sem érte el, a századparancsnok hangja utána esendült.

— Győző ...

A hadnagy megállt. Felemelt keze mozdulatlanul meredt a kilincs fölé. Sokkal csendesebb, baráti hangra úgy oszlott el benne a harag, mint a fájós láb

bütyke a kenőasszony keze alatt. Sokszor és dühösen próbálta már önmagában elemezni ezt a csodát, de sem akkor, sem most nem tudott rá magyarázatot találni. Sőt, védekezni sem ellene.

Különös és varázslatos tudománya volt ez Gerleinek. Nem ismert határt a kötelelességteljesítésben és nem tudta, mi a lehetetlen szolgálatban. Túlzott felegyelmű tartásával, rigolyaszámba menő akadémikuskodással néha vérig kínozta alantasait; de azután egyet szőtt hozzájuk a maga leutánozhatatlan, közvetlen bajtársi módján s arra valamennyi embere tűzbe ment volna érte. Igaz, hogy önmagával szemben sem volt kíméletesebb: vesztélyben, fáradalmakban mindig előljárt s a század érdekeit a tiz körmével védte meg, amikor kellett. Elve volt, hogy a jó parancsnok nem ismeri azt a jelszót, hogy: „előre!” S valóban, a század hathónapos frontszolgálatának mindennapos bevetésén ez a parancs mindig úgy hangzott nála, hogy: „ulánám!”

Amint most cigarettára gyújtva, az ajtónál megálló hadnagyra nézett, szája szögletében már ismét ott bújkált az őszinte, baráti mosoly.

— Gyere csak ide...

Tamás Győző közelebb lépett. Még forrt benne a harag, szerette volna éreztetni, hogy méltatlannak tartja az előbb használt hangot.

— Most dühös vagy rám, mi...? — nézett rá derűsen az őrnagy.

— Kérek, őrnagy úr...

— Szóval, dühös vagy. Pedig a menetbeosztásod is én akadályoztam meg.

— Sejtettem.

— Annál jobb. Hát hallgass csak ide, édes számaram. Hány hónapot is töltöttünk együtt a fronton?

— Nem egészen hetet...

— Na, úgy-e... Hány bevetésed volt?

— Száznolcvankettő.

— Nekem százkilencven. Hány győzelmed van?

— Sajnos, csak négy.

— Nekem meg mindössze öt. Erről nem mi tehetünk. A mostaniak elől is ugyanúgy szöknek a Raták... a rangkülönbség figyelembevételével azonban máris lehúztál a győzelmek dolgában.

— Kérlek, ez...

— Semmi kérék. Csak azért mondom, hogy belásd: semmi okod a panaszra. Egyébként pedig, hogy gondoltad, hogy egyik legjobb, legtapasztaltabb és legbátrabb tisztemet átengedem egy másik századnak?

— Hát ezért...? — csillant fel a hadnagy szeme.

— Persze, hogy azért, édes számaram. A században te vagy az egyetlen, aki még nem vette ki a szabadságát.

— Tudod jól, hogy nincs hová mennem...

— Na, aztán ilyeneket ne mondj! — horkant fel Gerlei. Hogy egy vaskeresztes magvar repülőhadnagy ne találjon kéthétre kellemes szállást valahol Magyarországon, olyan nincs.

— Hát...

— Szóval vagy mész, vagy kidoblak, édes szamaram. Sőf... ha valami csinos fürdőruhával találkozol valahol... hogy is szoktuk mondani a bevetéseknél?

A hadnagy felnevetett.

— Csöstül bele... nem?

— Na látod. Hát csak csöstül bele, fiam, mert a múltban te voltál az egyetlen mulya, aki még egy árva táborilapot sem kapott. Hát ilyen századszégycet nem tűnök meg a jövőben. Érted? Annál kevésbbe, mert lehet, hogy mire visszajössz, már újra menetkész lesz a század.

Tamás Győző akkorát perdült a hírre, mint egy gumilabda:

— Őrnagy úr... ez biztos?

Gerlei nevetett.

— Buta kérdés édes szamaram. Katonák vagyunk. Csak akkor biztos, ha már a földi részleg elindult és a tizenkét startra kész gép előtt a markomban tartom az eligazítást. De mindenesetre bízni lehet benne...

Kezetfogtak és az őrnagy a vállánál átölelve kísérelte ki Tamás Győzőt az ajtóig.

S a hadnagy úr most már nekividámodva indult el a „reptér” felanján, hogy átadja a szakaszát; a Balaton kék-ezüst fénve villant fel képzeletében, amint a szabadságára gondol.

MÁSODIK FEJEZET

(Egy zsacskó cseresznye.)

Tamás Győző végigment a balatoni sebesvonalat
lyosóján. Kissé szokatlanul mozgott civilruhában. a
felhőtlen ég és mozdulatlan levegő azonban a korai idő
ellenére is olyan pogány hőséget ígért, hogy semmi
kedve sem volt azért inghez, nyakkendőhöz és feszes
egyenruhához. Hétköznapi és nyarelő lévén, kivételesen
a vonat sem volt zsúfolva; Tamás kedve szerint válo-
gathatott a fülkék között.

Éppen félrehúzta egyik fülke ajtaját, amikor a
szomszédban indulatos női hang csattant:

— Hagyja, kérem. Nem érti, hogy hagyja?

S mindjárt utána egy gúnyosan vidám férfihang:

— De bocsánat... segíteni csak szabad?

A hadnagy elengedte az ajtót. Magában szinte
sajnálta a szerencsétlen aszfaltbetrépt, akit pont egy
repülőtiszt mellé sodort a végzete. Öldalt lépett és be-
nézett a fülkébe. Karcsú, fiatal nőt pillantott meg s vele
szemben, az ajtónak hátul, vállas, megtermett fiatal-
embert. Kettőjük között bőrönd hevert az ülésen;
alighanem annak az elhelyezésén vitatkoztak.

Tamás egyetlen rántással kitérta az ajtót.

— Mi történik itt?

A váratlan hangra a fiatalember megfordult. Mind

a kettőjük szemében csodálkozás villant. A nő szeme zavart volt, a férfié azonban hetyke és elutasító.

— Helyet akar? — kérdezte gúnyosan. — Vagy csak magánszorgalomból érdeklődik?

A hadnagy megrázta a fejét.

— Pusztán csak arra vagyok kíváncsi, hogy belefére-e a bőrébe, vagy szükséges, hogy belerázzam? Ha nem tudná, idegen hölgyeket molesztálni: pimaszság.

— A hölgy nem idegen. de...

— Locsogás. Ismerősök között más a hangnem. Ajánlom, hogy...

A férfi lassan előrejött az ajtóig.

— Ne ajánljon semmit. Inkább arra feleljen, azt akarta mondani, hogy hazudok?...

— Pontosan eltalálta. De persze, ha egy kis gerinc volna magában, az efféle vitákat nem itt és nem így akarná elintézni...

Visszalépett, hogy útatengedjen a fiatalembernek. Magában el kellett ismernie, hogy váratlan ellenfele éppen nem aszfaltbetvár-típus; ellenkezőleg: komoly, szabályos vonalú arcának hideg és nyugodt pillantása nagyon is megfontolt, higgadt férfire vallott.

A közvetlen hangú felhívás azonban természetesen nem maradt hatástalan. A férfi elindult az ajtó felé és az affér percekén belül kitört volna, ha váratlanul két eseménv meg nem akasztja.

Az első az volt, hogy a megvédelmezett útitársnő hirtelen előlépett.

— Béla, itt maradsz... — mondta ellentmondást nem tűrő hangon, azután Tamáshoz fordult:

— Igazán szívből köszönöm a védelmét, de ezt az urat csakugyan ismerem. Sőt, rokonom is... rossz szokásunk azonban, hogy néha magázva vitatkozunk...

Rámosolygott a hadnagyra, azután hirtelen a férfire villant a szeme. Olyanféle pillantás volt ez, mint amilyennel a cirkuszi állatszelisták kergeti helyre az ellenkező dűvadakat, s a hatása is körülbelül azonos volt.

Ugyanekkor történt a másik eset, ami Tamást végkép megzavarta. A folyosó végén fehér ruhás, fiatal leány tűnt fel. Szőke haja szinte égett a rásugárzó napfényben. Egyik keze tömött strandtáskát szorongatott, a másikban papírzacskó volt, színültig piros, ropogós cseresznyével. A jelenség szellő gyorsasággal közeledett s Tamás megérezte, hogy a még kínosabb bonyodalmak elől ajánlatos lesz sietve távolulnia.

A helyzet különben sem volt vitás: tévedett, ami bizony még egy vaskeresztes repülőhadnaggyal is előfordulhat.

Gyorsan meghajolt.

— Akkor hát: félreértettem a helyzetet. Bocsánatot kérek az alkalmatlankodásért

Keze ösztönös mozdulattal emelkedett tisztelgésre, csak későn jutott eszébe, hogy ez a mozdulat civilruban ugyancsak különös lehet. Végkép megzavarodva lépett hátra, de így meg teljes gázzal összeütközött az időközben szorosan felzárkózott cseresznyés leánnyal. Még szerencse volt, hogy a parafatalpú fehér cipő-

utánzat szerencsésen elkerülte a negyvenhármas férfisarkak taposását; a cseresznye azonban így is meglödült és gépfegyvertűzhöz hasonló kopogással szanaszét gurult.

— Jaj! — mondta a leány és rémült tehetetlenséggel fékezett.

— Pardon! — nyögte Tamás és pillanatnyilag sokkal szívesebben nézett volna farkasszemet féltucat Ratával, mint a tengerkék, félig még gyermek leány szemekkel.

A helyzet kínos volt, annak ellenére, hogy a fürkében levő nő megkönnyebbülten lépett előre.

— Csakhogy itt vagy, Sárkám... Már azt hittem, végképp lemaradsz.

— Igen... csak a cseresznye... — ügyetlenkedett a leány és engedte, hogy a vállas fiatalember megszabadítsa a strand-táskájától.

Tamás Győző érezte, hogy tennie kell valamit.

Ez a valami azonban minden hasonló helyzetben roppant nehéz. Először: a szétgurult cseresznyét nagyon nehéz pótolni pár perccel a vonat indulása előtt; másodszor a pirosuló szemek sem maradhatnak szanaszét, szemétnek.

A fiatalember közben szerencsére lehajolt néhány szem elgurult gyümölcsért s a jó példa átragadt Tamás Győzőre. Búzgón kapkodni kezdte az elgurult szemeket, miután azonban csakhamar megtelt mind a két keze, hirtelen állott az egészet a kalapjába borította. Csak amikor felemelkedett, jutott eszébe, hogy a ka-

laphból mégis csak bajos megkínálni valakit a saját gyümölcseivel.

De most már benne volt a tett lendületében; egy kettőre feltalálta magát.

— Egy pillanat türelmet — mondta a leány —, azonnal megmosatom.

S a cseresznyével a hóna alatt, leugrott a zámperonra.

Odalent közben megnőtt a tömeg; a balatoni sebesvonattal szemben valami helyi szerelvény állt s a kocsisorok között zsúfolásig megtöltötték a környező falvak alkalmi árusai. Mozdulni is alig lehetett tőlük. Tamásnak csak hosszú másodpercek múlva sikerült felfedezni a perron mozgó árusát, akinél zacskót és vizet remélhetett; mindenesetre nekifogott, hogy odáig tolakodjon, de alig tett pár lépést, a forgalmista társasága felemelkedett és a balatoni szerelvény méltóság-
teljes lassúsággal megmozdult.

Tamás földbegyökerezett lábbal, tanácstalanul állt.

Most azután mihez kezdjen a cseresznyével? Földhözvágja kalapcsófól? Vagy cipejle magával? Cseresznyével, vagy nélküle, a leány alkalmasint, úgyis ki-neveti...

Amint az elgördülő vonatra nézett, mintha látott volna is, valami aranyló szökeséget kiragyogni a kocs ablakán.

Az utolsó vagonok húztak el mellette s a lekésés veszélyének tudata egyszerre megmozdította lábizmait. Nekiiramodott s a perron népének rémült sikoltásai közepette felugrott az utolsó kocs lépcsőjére.

HARMADIK FEJEZET

(A balsors nem jár egyedül.)

A balsors sohasem jár egyedül. Ha egyszer célba vesz valakit, üldözi, mint vadászkutya a nyulat. Ezt a régi igazságot most alkalma nyílt Tamás Gvőzőnk is tapasztalnia, mint nagy erővel felugrott az utolsó kocsi utolsó lépcsőjére s még ugyanazzal a lendülettel betaszította maga előtt az ajtót, csaknem leütötte a lábáról valakit, aki a tömött harmadik osztályú vagon füfledt levegőjéből kimenekült a folyosóra.

A valaki leány volt még hozzá csinos, ahogv Tamás villámgyorsan felbeesülte, minden tekintetben felvehette a versenyt ama bizonyos cseresznyés Sárival, éppen csak a haja nem volt szőke, hanem különös bronzos ragvogású. (Azt, hogy a ruhája sem drága modell volt, hanem csak olcsó áruházi műremek. Tamás Gvőző mellett más férfi sem vette volna észre.)

A leányt csaknem leütötte a lábáról a hirtelen betaszított ajtó.

— Na, na, — védekezett nevelőszájjal s egyetlen villámgyors, alig feltűnő tekintettel végignézte váratlan utitársát a cipője hegyétől a kalapjában szorongatott cseresznyéig.

— Bocsanat... védekezett a hadnagy —, sietnem kell... azaz, hogy.

— Az állások nélyen tagozottak és áttörhetetlenek.

nek... — csúfolódott a leány és a batyukkal meg-
tömött folyosóra mutatott. — Nos, próbáljon itt meg-
húzódni Kelenföldre, ha már olyan nagyon szomjas.

— Nem is vagyok szomjas — nevetett Tamás
Győző. — Sajnálom, hogy nincs vizem megmosni és
a cseresznyét; akkor mindjárt bebizonyítanám

— Azzal, hogy megkínálna vele?

— Pontosan eltalálta.

— Vigasztalódjon, úgysem fogadnám el. Tartom
a közmondást, hogy nem jó idegen urakkal egy
lapból cseresznyét enni! De mint irgalmas szamaritá-
nus, megkönyörülök magán...

A csomagjához nyúlt. Termoszt és tiszta száze-
vét vett elő. A termoszból kevés vizet öntött a le-
csavarható ivókupakba.

— Így nil! Ebben szemenként mossa meg a cse-
resznyét, azután törölje meg. Kicsit aprólékos munka,
de legalább nem unatkozik Kelenföldre.

— Csak felesbe, jó? S hogy a közmondásra se
hivatkozhasson, Tamás Győző a nevem...

— Ami a szerencsét illeti, Tamás lehet benne,
hogy Győző-e... — nevetett rá a lány, de fiús,
finomvonalú kezével azért kinyúlt egy szem gyümölcs
után.

Kelenföld már régen a hátuk mögött maradt,
mire a kalap kiürült. Utána a könyvről kezdték be-
szélni, amit a lány olvasott, még később azokról az
apró semmiségekről, amik semmi egyébire nem valók,

minthogy villámbarátságot létesítsenek két vadidegen között

Tamás mindenesetre megtudott annyit, hogy a lányt Ilonkának hívják, gép- és gyorsírónő egy nagyvállalatnál és dehogy telne neki balatoni nyaralásra, ha egy barátnője pár napra meg nem hívta volna.

A hadnagy csak akkor gondolt az aranyhajú lányra, amikor a vonat már a székesfehérvári váltókon csattogott keresztül. De Ilonka akkor is elterelte róla a figyelmét, mert hirtelen mélyen kihajolt az ablakon

— Nézze, sebesültek... — lelkenedett. — Vajjon hová mennek?

— Üdülőbe, Földvárra. Majd veszünk nekik egy kis gyümölcsöt. Megérdemlik, derék fiúk.

Amint a vonat megállt, röndjárt el is csöpte a legelső mozgóárut. A lány ajkbiggyesztve ugrott le mellé.

— Látszik, hogy még schasem volt sebesült...

— Gondolja?

— Tudom. Ezeknek a szegény embereknek semmi szükségük gyümölcsre. Cigaretta kell nekik, elvégre nem mindegyiknek szabad ám dohányozni...

Azzal máris elviharzott az aluljáró és a dohányfőzsde felé. Tamás mosolyogva nézett utána, de abban a pillanatban könnyű kéz érintette a kariát

— Nini, a cseresznyés emberem — toppant eléje az aranyhajú lány.

Tamás elvörösödött.

— Bocsásson meg, úgy volt, hogy... illetőleg...

— Semmi bocsánat. Köteles megvenni a cseresznyémet és haladéktalanul szétosztani. Én, sajnos, nem érek rá...

Vidáman intette és továbbszaladt. Tamás látta, hogy a vállas fiatalember és útitársnője kis távolságban várnak rá. Azután mind a hárman megálltak beszélgetni egy magasrangú tiszttel, aki a sebesültvonat parancsnoki kocsijából az állomás felé tartott.

Vett néhány zaeszkó gyümölcsöt és falálomra felnyújtotta a kútönvonal ablakán kikönyöklő könyvebb sebesülteknek, nehéz munka volt, mert az utasok valóságos kordont vontak a szerelvény körül s tucatljával emelkedtek a cigarettát, virágot, süteményt nyújtó kezek az ablakok felé.

A hadnagy már éppen megfordult, amikor a sebesültvonat egyik ablakán olyan mélyen kihajolt valaki, hogy csaknem előrebukott.

— Hadnagy úr .. Tamás hadnagy úr...

Tamás megfordult.

— Nini, Örvös tizedes. Ez aztán a meglepetés...

— Az ám... — lelkenedett a sebesült s kerek arca csak úgy fénylett az örömtől — megróztak az orvos urak. Pedig ..

A hadnagy tudta, hogy mit jelent a félig elharpótt „pedig”. Kurszknál egy alkalommal sikerült a Ratáknak meglepetésszerűen rácsapni a hevenvészett repülőtérrre. Gyűjtőbonnával és gépfegyverrel dolgoz-

lak. Nem történt baj, a sakktáblaszerűen becsapódó bombák kikerültek a gépeket s veszteség sem volt, csupán egy sebesült. De szegény Örvös tizedes annál csúnyább volt, amikor ráfektették a hordágyra; a mellét és gyomrát érte a gépfegyvergolyó, csakugyan esoda, hogy sikerült újra emberré foltozni.

Ránevetett a sebesülthez:

— Jó lehet itt a kozt, öregem. Úgy meghízott, hogy a vadászoknál már nem is lesz helye, lehet csoszogni a bombásokhoz...

Mert hát a bombázó csak csoszog a fűrge vadász-gép mellett; ezt minden vadászrepülő tudja, csak éppen a bombázók előtt nem ajánlatos emlegetni, mert olyankor rögtön kitör a kézzelfogható vetélkedés. Amit viszont a hadvezetőség tudvalevőleg szigorúan büntet.

A tizedes arca is megnyúlt a kétesértelmű bók hallatára.

— Lefogyok én, hadnagy úr... lefogyok, csak mozogni tudjak egy kicsit — fogadkozott kézzel láb-bal. — De tessék megmondani Gerlei őrnagy úrnak, hogy jövök, el ne induljanak nélkülenr...

S még akkor is integetett, amikor Tamás már messzejárt, mintha maga is hitte volna, hogy a legfőbb hadvezetőség egyenesen Örvös tizedes súlyvesztésétől teszi függővé: mikor induljon a Gerlei-század.

Tamás Győző körülnézett a perronon útitársnője után, de hogy sehol sem látta, vállat vont és a csomagja után nézett. Ott volt érintetlenül, ahová a hordár tette, az aranyhajú fülkéjének szomszédságában. Köz-

ben elindult a vonat s erre bosszankodva ült le; meg kellett volna kérdeznie Ilonkát, hogy hová utazik. Jó leány, helyes leány, megérdemelte volna, hogy egy-két levelezőlapot küldjön neki.

Félóra mulva kiszállt Balaton-Aligán.

NEGYEDIK FEJEZET

(A szerencsétlenségek torlódnak.)

Tamás Győző nem volt babonás és nem tartotta magát különösképpen szerencsétlennak. A repülő különösképp pedig a vadászrepülő nem is tartozhat ehhez az emberfípushoz, mert eleve elveszett, ha nem bízik szerencse csillagában. Voltak azonban következetesen visszaférő, apró kellemetlenségek Tamás Győző életében, amikhez már hozzászokott s amiktől már szinte nem is akart óvakodni.

Például elég jól korecsolyázott; de azért tél elején, amikor először lépett jégre, három lépés után okvetlenül hanyatt esett. Később hetekig sem volt egyetlen bukása sem; az első pottyanás azonban minden évben következetesen megtörtént s nem lehetett volna kikerülni talán akkor sem, ha egy szakasz katona fogja.

Körülbelül hasonlóan állt a vitorlázással. Ezt a mesterséget különben sem ismerte túlságosan; inkább csak szabadság idején űzte, akkor, amikor Magyarországon még alig kínálkozott nyaralási lehetőség a Balatonon kívül. Viszont szerette a patlogó vitorlákat, a

hajó orránál megtörő hullám ütemes csobogását s a síma siklás a repülésre emlékeztette.

Alig mosta le magáról az út porát, máris lement a partra s rövid alku után bérbevett két hétre egy karcsú yolle-t az öreg csónakostól. A hajó már vízen ringott, vitorla, kötélzet példás rendben sorakozott rajta s ráadásul pompás délkeleti szél borzolt méteres hullámokat a Balatonon.

Tamás felhúzta a vitorlát, átsapta szélnek s kissé balra dőlve, mint a gyík eliramodott a móló mellől. Az öreg csónakos elismerő bólogalással nézett utána, pedig a hadnagyban akkor már élénken feszült a várakozás, hogy mi lesz...

De egyelőre semmi sem lett.

Simán futott végig a móló mellett s jobbkeze már a kormányrudon feszül a fordulóhoz, amikor a móló legvégén, mintha csak a vízből nőtt volna ki, hirtelen egy másik vitorla is felbukkant. Maga a csónak nem látszott a móló felépítményétől; de olyan sebesen közeledett, mint egy startoló repülőgép és olyan vakmerő vitorlaváltással vette a kanyart, hogy Tamásnak a háta is beleborsódzott.

Pillanatig ügylátszott, menthetetlenül összeütköznek; a hadnagy legalább is úgy érezte. Lába ösztönszerűen kereste a repülőgép oldalkormányát s hogy nem találta, idegesen nagyot rántott a vitorla kötélén.

A durva rántásra a vitorla úgy felelt, ahogv felelni illett; paskolva dacoskodott egy kicsit, majd fel-

fújta magát és hirtelen átfordult olyan erővel, hogy Tamás csak az utolsó másodpercben kaphatta el előtte a fejét. Ugyanekkor a csónaktest a másik oldalra billent s a kapkodó Tamás szép simán beleszánkózott a Balatonba.

Nem is csodálkozott a dolgon, miközben feje fölött összeesapott a víz; ellenkezőleg azt számítgatta, hogy a pottyanás szerencsés volt, mert a keresztbeforduló csónakot pár tempóval utólérheti.

Prüszkölve bukott fel s akkor már elesodálkozott.

A balesetet okozó s akkor már erősen távolodó csónakról vidám nevetés szállt feléje. Valaki, színes kendővel messzelátászoan integetett. Tamás azonnal megismerte: az aranyhajú leány volt.

Valami udvariatlan kívánságot mormolva fogott hozzá a kartempóhoz; dühös erővel lökte fel magát az elfogott vitorlásra és beledőlt a kormányba nyileggyenesen Akaratlya felé.

Dél elmúlt, mire hazavetődött, de akkor is csak azért fordult meg, mert a szél felerősödött és semmi kedve sem volt artistamutatványokra vállalkozni a bérelt vitorlásan. Félúton sem járt azonban, amikor a nyílt víz felől elnyujtott kiáltást tépett felé a szél:

— Haajóó!...

Aki valaha jár a Balaton mellett s a parti nádasokon kívül a nyílt víz életét is megismerte, jól ismerheti ezt a kiáltást. Hullámszásba került, ijedt evezősök vagy fáradt úszók szoktak ilyen módon segítséget kérni a közelükben felbukkanó nagyobb járművektől.

Tamás Győző felállt és körülnézett; a hang gyengeségéből sejtette, hogy a bajban levő aligha van közel s valóban, hosszú percek vizsgálódása után vagy másfélkilométeres távolságban pillantott meg egy színes pontot, amely hol felbukkant, hol eltűnt a hullámok között. A piros pont csak fürdősapka lehetett s a hadnagy sóhajtván váltotta át a vitorlát, hogy minél gyorsabban megközelíthesse.

A magas hullámjárásában, szél ellen ez bizony nem volt valami könnyű munka, de Tamás Győző mégis teljes elégtételt érzett, amint az erősen kimerült úszót megismerte; a szöke és ismeretlen Sári volt, akinek a cseresnye kalandot és a déli vízbepottyanást köszönhetette.

A leány is megismerte s látszott rajta, hogy nagy erővel igyekezett elnyomni fáradtságát, amikor végre megjelent a yolle fedélzetén.

— Phöh... — törülte szeméből a bőven csurgó vizet. Köszönöm, hogy értem jött. Tudja, magam is eleveckéltem volna a partig, de ekkora hullámok közt már nem élvezett az úzás.

Tamás a vitorlával bajlódott.

— Persze — helyeselt kétértelműen —, bár én ismerek embereket, akiknek az erejüket meghaladó vállalkozás szerez élvezetet. Az ilyeneket a legkisebb váratlan körülmény is zavarba hozza és kész a baj...

— Például vitorlázson?

— Például a Balaton közepén — nyelt nagyot

Tamás és egyszerre más szemmel kezdte nézegetni a leányt.

Úgy látszik, itt jó lesz vigyázni; ezek mögött a finoman ivelt üde és piros ajkak mögött alkalmasint borotvaéles nyelv rejtőzik. Gerlei őrnagy „csőstül bele” elmélete itt könnyen csődöt mondhat. Tamás Győző biztos vitorlakezelését látva, a leány is valami hasonlót gondolhatott, mert elszóllapodva telepedett a fedélzet napos oldalára s még a hadnagy szó nélkül átnyújtott fürdőköpenyét is engedelmesen magárafertítette. Csak akkor ült fel, amikor hirtelen éles berregés ütötte meg a fülüket s egy széles hátú motorcsónak kanyarodott elő eszeveszett iramban valahonnan a hullámok közül.

A leány felugrott és integetni kezdett.

— A mi csónakunk — magyarázta Tamásnak —, biztosan engem keres...

A hadnagy bólintott és ismét megváltoztatta a yolle irányát. Közben a motoros is észrevette a jelzést s így, valahol a móló közelében végre összetalálkoztak.

Tamás rögtön felismerte a csónakban ülő férfit is: ugyanaz a fiatalember volt, akivel a vonatban csaknem összetűzése támadt. A két csónak halk koccanással ütdődött össze s a lány minden segítség nélkül, fürgé mozdulattal ugrott át a motorosra.

— Köszönöm az életmentést — nevetett vissza Tamásra.

A hadnagy visszaintett a vitorla mellől.

— Szívesen, máskor is.

— Hogyne... — horkant fel a fiatalember — az utolsó liter benzin lötyög a tartályomban... még egy ilyen rohanás és leállok, mint egy teknősbéka.

A leány szeme ismét Tamásra villant.

— Amíg fürge és szolgálatkész vitorlások vannak, nincs mitől félnem — nevetett s a hangjából valami vidám kihívás csengett.

Még mondott valamit, a férfi azonban akkor már beugratta a motort s hangját elnyelte a dübörgés. Csak a két fehér kéz integetet feléje még messziről, a móló mellől is.

Tamás Győző hosszan nézett az eldübörgő csónak után.

A katonáknak ahhoz az új, éppen csak kialakult típusához tartozott, amely az úgynevezett „garnizon-életet” hivatásnak és nem udvarlási alkalomnak tekintik. Így hát nem sokat értett a nőkhöz s a leány enyhén szólva túlközzvetlen modora zavarba hozta.

Míntha csak tüntetni akart volna vele a „másik” előtt.

De mi az öreg ördögnek volt erre szükség...?

Még akkor is ezen járt az esze, amikor a vén csónakos átvette tőle a vitorlást.

ÖTÖDIK FEJEZET.

(Két barát.)

Lement a strandra fürdeni, nehogy kimaradjon a hullámverésből. A vízbevezető lépcsők egyikén ismerős mosolygás villant fel előtte. Meglepődve és örömmel torpant vissza.

— Nini, Ilonka... hát maga is idejött?

— Dehogy... — nevetett rá a leány. — Csak éppen átúsztam egy kicsit a szomszéd partról.

— Akkor rendben van. Ússzunk vissza együtt, jó? ..

— Sajnálom... olyan emberekkel nem úszom együtt, akiknek félnappal a megérkezésük után még száraz a fürdőruhája.

Hanem azért belegázolt a vízbe s pár perc múlva nyakig ültek a hullámokban, amelyekhez hasonlót a világ összes hullámfürdői sem tudnak előállítani. Félóra múlva mint jóbarátok és öreg ismerősök telepedtek ki a deszkamóló szélére száradni. Tamás Győzőnek megjött a hangja; később maga sem tudta volna megmondani, mi mindenről fecsegett, azt azonban tisztán érezte, hogy legalább is egyoldalúan „esőstül benne van“ az új ismeretségben.

Hirtelen — és váratlanul — üde hang esendült meg a hátuk mögött.

— Ilonka... te szökevény... már éppen jelen-
teni akartam az eltűnésedet.

Tamás úgy fordult hátra, mint akit rugók lök-
nek; azonnal megismerte a cseresznyésleány hang-
ját. Ilonka visszanézett a válla fölött.

— Amint látod, éppen szökésben vagyok, de
azért nem veszélyes a dolog. Ez az úr a világ leg-
türeimesebb lovagja, háromnegyedóránál többet azon-
ban ő sem bír ki a társaságomban.

A bemutatás mozdulatával még hozzátette:

— Tamás Győző... Csepeli Sári, akinek a meg-
hívására idejöttem.

A hadnagy felugrott. Csepeli Sári fiús erőlyel
fogott vele kezét.

— Mi már találkoztunk — mondta hangsúly-
talanul —, hanem ti?

Ilonka csipkelődve nézett Tamásra.

— Hiszen mondtam már, hogy lovag, még hozzá
olyan, aki jelesre vizsgázott türelemből. Budapesttől
Féhérvárig, teljes ötven percen át kibírta a társasá-
gomat. Csak ott tűnt el, igaz, hogy akkor nyomtala-
nul...

— Sőt... cseresznyéstői...

— Sajnos azonban anélkül, hogy köddéválhat-
tam volna. Most azután itt állok kettőjük közt ki-
szolgáltatva és védtelenül.

— Hát ez igaz. De azért nem kell kétségbe-
esnie. Ilonka igen derék leány, csak a nyelve csípős
egy kicsit és...

— Madarat tolláról... úgy-e?

— Miért ne, aa a toll olyan vonzó, mint Ilonka...

Összenevettek s ezzel szent volt a barátság. Csepeli Sári azonban a következő másodpercben már ismét támadott.

— Mondja: igaz, hogy maga tiszt?

— Igaz... — nyílt el Tamás Győző szeme — de honnan tudja?

— A székesfehérvári verebek csiripelték...

Persze, Örvös... villant a hadnagy eszébe a gondolat... hiszen Ilonka hallotta a tizedes kiáltását.

— Szóval: beszéltek rólam — állapította meg tárgyilagosan.

— Természetesen — bölintott Sári — tudja, ha két leány összekerül mind a kettő boldogabb, ha valakiről leszedhetik a keresztvizet.

— Gondolom, hogy akkor milyen pogánnyá mostak...

— Csak rajta. Viszont kénytelenek vagyunk magára hagyni a gondolataival, mert várnak reánk otthon.

— Persze, hiszen mindjárt ozsonnaidő lesz — esapott a homlokára Tamás Győző — és én még nem is ebédeltem.

— Akkor jó lesz sietni, mert könnyen megtörténhet, hogy mindent elesznek az orra elől. Hanem később, ha akar, átnézhet hozzánk: a Terézia-villában lakunk és anyám is szívesen látja.

Kezelfogtak s a két leány eltűnt a kabinok irányában. Tamas Gvőző is elindult ebédelni, de bármilyen vésszesen is korgott a gyomra, gondolatai minduntalan visszatértek a két leányra.

Milyen egyformák és mégis különbözők mind a ketten...

Csepeli Sáriban van valami a nagyvilági dámák biztonságából: fölényes, rendelkező, elvárja, hogy minden es mindenki a szolgálatára álljon. Ilonka sokkal egyszerűbb, alkalmazkodóbb, pedig a nyelve egy árnyalattal talán még a Sáriénál is élesebb. De hiszen ez természetes is így; Ilonka, Sáriék vendége, köztük tehát Sári vagyonos és alkalmasint eikényeztetett úrleány, Ilonka pedig dolgozó nő, akinek a nyelve valószínűleg éppen a dolgozó leányok szüntelen önvédelmi harcában vált veszedelmes, de hasznos védőfegyverré.

Megabedelt, írt pár sort Gerleinek, azután felöltözött. Mire elkészült, lassan már alkonyodni kezdett s a strand lármája akkor érte el tetőfokát. A parkból cigányzene hangfoszlányai szűrődtek fel s a tennispályákról is behallatszott a kemény labdák ütemtelen pattogása. Bosszúsan állapította meg, hogy mint rendesen, most sincs levélbélyege; tört közt tehát és lement a közeli postahivatalba feladni Gerlei levelezőlapját.

Elhatározta, hogy félórára még lenéz a strandra, de amint szórakozottan kilépett az ajtón, alaposan összeütközött egy főhadnaggal, aki befelé igyeke-

zett. Egymásranéztek s Tamás azonnal felismerte a délelőtti útitársát, akinek blúzán az ejtőernyősök halálfejes jelvénye csillogott.

— Hát te? ... — torpant maga a főhadnagy vídám csodálkozással.

A repülőtiszt könnyedén meghajolt.

— Tamás Győző hadnagy a tizenegyes vadászoknál.

— Parragh Béla. Szervusz.

— Szervusz.

— Na hiszen, ha meggondolom, hogy reggel csaknem egymásnak mentünk ...

— Szép dolog lett volna a bajtársiasság nagyobb örömére.

— Az ám ... hanem te ugyancsak repülőstílusban dolgozol. Reggel érkezted, délben megfürödtél egy vitorlásról, megmentetted egy fiatal hölgy életét, azután egy órahosszat csaptad a szelet a strandon ...

Tamás nevetett.

— Már tudod? Egyébként meghívást is kaptam a Terézia-villába.

— Mondom, hogy repülőstílusban dolgozol. De annál jobb mindjárt velem jöhetsz, magam is éppen odakészülök.

— Nem bánom, menjünk. Ha már egyszer benne vagyok a nyaralásban.

A főhadnagy nevetett.

— Hogy is szokták mondani? Csöstül bele ... mi?

Tamás Győző csodálkozva torpant meg.

— Te ismered a tizenegyeseket?

— Egy kicsit. A dernői Dnyeper-hídfőnél ti biztosítottátok a leszállásunkat, de a Don mellett is dolgoztunk együtt.

— Csakugyan. Dernónál meleg napunk volt.

— Szóval te is ott voltál. Szépen dolgoztatok, látam, pedig csak félszemmél pisloghattam felfelé. Nekünk is elég dolgunk akadt.

A közös emlékek perc alatt elkapták őket. Kérdések és feleletek pattogtak és észre sem vették: tökéletesen megfeledkeztek a Terézia-villáról mind a kettőn.

HATODIK FEJEZET

A napok úgy rohantak, mint a percek. A kis társaság hamarosan összeszokott, bár Parragh néhány nap múlva észrevehetően visszavonult. Tamás gondolt rá, hogy megkérdezi Parragh eltűnésének okát Sárítól, de azután lelett erről a tervről. Ugyanis észrevele, hogy határozottan féltékeny volt a főhadnagyra — Ilonka miatt. Mert a helyzet „véletlenül” úgy alakult, hogy Sári Tamással, a főhadnagy pedig Ilonkával volt többet együtt. Tamást sokkal inkább érdekelte az eleven és mégis sokkal komolyabb gondolkodású dolgozó leány; a kész helyzetén azonban nem tudott változtatni s végül is úgy döntött, hogy a

hátralévő pár napért nem érdemes elkerülhető bonyodalmakat felidézni. Parragh és Ilonka alkalmasint összezördültek valamin s most mind a kettő duzzog; majd kibékülnek, ha akarnak.

A hetedik, vagy nyolcadik napon Pista bácsi, az öreg csónakos megszólította:

— Hadnagy úr..

— Tessék... — nézett fel Tamás a kormány mellől.

— Kérdeznék valamit, ha meg nem sérténém...

— Csak rajta, Pista bácsi...

A csónakos zavartan tologatta a pipát az egyik agyáról a másikra.

— Tetszik tudni úgy van az — kezdte látható köntörfalazással —, hogy régi bútor vagyok már én Aligán. Ismerem az összes vendégeket, meg engem is ugyancsak ismer mindenki...

— Így van rendjén.

— No így.. magam is azt tartom. Oszk ezért kérdezném a hadnagy urat, ha nem sérténé a szóm a Sárika kisasszonyról...

Tamás Győző keze megállt a vitorlás kormányán.

— Sárikáról? Mi van vele?

— Hiszen azt kérdezem én is — bólintott a csónakos —, hogy mi van vele.

— Semmi. Mindjárt jönnek; átruccanunk Siófokra.

Kis csend lett. Az öreg szívta a kialudt pipát.

— Értem — dünnvögte — oszt a Parragh Béla urfi meg talán elulazik...

Tamás elvesztette a türelmét.

— Bolondokat beszél, Pista bácsi — hörrent az öregre — már miért utazna el?...

— Hát csak úgy gondoltam... ha már egyszer nem ő, hanem a hadnagy úr veszi el a Sárika kisasszonyt...

— Én? Ez az ostobaságot meg tán a pálinkás füttyülből szopta.

— Nem kell nekem ahhoz füttyülő — huzódott vissza sértődötten az öreg — tudom, amit tudok. Parragh urat is, meg a kisasszonyt is ismerem ölbeli kóruk óta...

A hadnagy tulajdonképpen csak most figyelt fel. Hm... hátha van valami az öreg locsogásában s ő akaratlanul is bonyodalmakat okozott a pusztá megjelenésével.

Odafordult a csónakoshoz.

— No csak, mondja Pista bácsi... — biztatta.

— Hát iszen sok mondanivaló éppen nincs... — vakarta a fejét az öreg — csak úgy van az, hogy a Parraghéknak meg a Csepeliéknek még az apjuk is itt nyaralt süvölvény-korától. A Csepeli úr mérnök, meg gyárigazgató, azután a felesége révén rokonságba is került Parraghékkal. A Béla urfi meg még éppen csak cseperedett, mikor legyeskedni kezdett a Sárika körül... azután úgy tudta mindenki, hogy egy pár lesz belőlük háború után.

— Hm... ez biztos?

— No, hát én nem beszéltem velük... Csak azt mondhatom, amit a népek mondanak... meg a cseledek, miegymás...

— Jól van Pisa bácsi, köszönöm a felvilágosítást.

Nekieresztette a vitorlást és fürgén elsiklott a móló mellől. A szabad víz felé indult, de hamarosan meggondolta magát és visszakanyarodott a strand felé.

Hamarosan megpillantotta, amit keresett: Parragh Béla jellegzetes, fekete vizipóló-sapkáját. Éles fordulóba döntötte a hajót és amikor megközelítette, lefékezett.

— Úlj be hozzám egy kicsit, szeretnék kérdezni valamit.

Parragh felkúszott a hajótestre.

— Azt hittem, Sáriékkal vagy.

— Valami dolguk akadt, csak később jönnek. Én ennek örülök is, mert legalább négyszemközt kaphatlak.

— Mennyiről van szó?

Tamás elnevette magát.

— Nem kölcson kell. Azt akartam megkérdezni, hogy tulajdonképpen milyen viszonyban vagy te Sárival?

— Én? Amint látod...

— Hiszen éppen ez az... feltűnően visszahúzódasz, holott...

Parragh Béla összeráncolta a szemöldökét,

— Tévedsz... nem húzódok vissza, pláne nem feltűnően. Pihenni jöttem ide és néha jólesik az egyedüllet — ennyi az egész.

— Azt mondják...

Tamás Győző kis zavarral kezdte a szavakat. Parragh azonban közbevágott. Hangja érdesen csattant, csaknem ingerülten.

— Amit mondanak, azt nyugodtan elengedheted a füled mellett. Holmi pletykáktól ne hagyj befolyásolni magad. Szervusz...

Felállt és mielőtt a hadnagy bármit is szólhatott volna, hatalmas fejeléssel eltűnt a vízben.

Tamás elgondolkozva nézett utánna; a hang, ahogy a főhadnagy beszélt, arra vallott, hogy az öreg csónakosnak nagyon is igaza volt. Sári és Parragh alaposan összezördülhettek valamin s a leány, — örök női szokás az ilvesmi — feltűnően kacérkodni kezdett a legelső közelébe kerülő férfivel, csak hogy a másikat meghosszanthassa.

Összeharapta a száját; Csepeli Sári nagyon téved, ha azt hiszi, hogy őt ilyen eszköznek is lehet hasznosítani...

Parragh pedig... nos, Parragh aligha tudja, hogy neki, Tamásnak milyen szándékai vannak. Lehet, hogy Sári terve csakugyan sikerült és szegény Parragh napokon át dühöngött magában.

És Ilonka?...

Parragh legalább is az első időben nem látszott búskomornak s most is gyakran fürdik Ilonka társágában.

Kölcsönösen bosszantják egymást? ... Vagy Sári talán éppen azért haragudott meg Parraghra, mert túlságosan sokat legyeskedett Ilonka körül? ...

A féltékenység jó magyarázat minden hasonló cselekedetre de ebben az esetben Ionka legalábbis furcsán gondolkozik. A vendéglátás ürügye alatt flörtöt kezdeni a barátnő udvarlójával... nem, az ilyesmi nem hasonlít Ilonka jellemére

Az önmaguktól felmerülő kérdésekre nem tudott kielégítő válaszokat adni, de ennek ellenére mégis jókedve kerekedett. Bármint áll is a dolog, egyre valószínűbb, hogy Ilonka — szabad.

Mintha a véletlen is a kezére járt volna, megpillantotta Ilonkát a móló szélén. Odakormánvozta a hajót.

— Ügy áll itt, mintha várna valakire... — nevetett rá a leányra.

Ilonka visszanevetett.

— Várok is.

— Kit ha szabad kérdeznem.

— Magát.

— Bravo .. akkor gyorsan szálljon be. Később majd visszajövünk Sáriért.

— Szükségtelen. Éppen ő küldött. Siófokra kellett bemennie valamit vásárolni. Nem jöhet.

— Egy okkal több, hogy beszálljon.

— Sajnálom. Én már elígérkeztem fürdeni.

— Parraghnak? ...

— Ejh, de kíváncsi. És ha neki? ...

Tamás cigarettára gyújtott. Elkomolyodva nézett a leányra.

— Mondja csak Ilonka: tudja maga, hogy Parragh esztendőközön át komolyan udvarolt Sárinak? ...

— Mi köze ennek a fürdéshez?

— Az, hogy az emberek száját nem lehet befogni. És a rosszindulatú pletyka már sok szépen bontakozó boldogságot tett tönkre.

— Huh, de költői... egvébként megvugtatom, Sárinak semmi kifogása az ellen, hogy foglalkozzam Parraghhzal. Tudniillik mindössze annyi történt, hogy közös séták alatt németül társalgunk. Azt is csak azért, mert Parragh szégyenli a debrecenies német kiejtését.

— Ez komoly?

— Kérdezze meg Sárit. Vagy akár Parraghot. Sőt továbbmegyek: a közös séták nekem óránként öt pengőt jövedelmeznek a nyaralás mellett.

— Hiszen ez nagyszerű...

— Az öt pengő? Bizony nagyszerű...

— Dehogyn az öt pengő... hanem. Tudja mit, Ilonka, én ebből az ügyből egy árva szót sem hiszek addig, amíg nem bizonyított.

— Én?

— Maga.

— Szemtelen

— Most az egyszer... szóval bizonyítsa be az állításait azzal, hogy délután velem jön vitorlázni.

— Sejtettem, hogy kibujik a szög a zsákból. Na nem bánom; ha már zsarol, engednem kell.

— Szóval: háromkor?...

— Háromkor. De köteles meghívni egy fagyialtra is. Ha már agyonültöm a délutánomat, legalább legyen belőle valami hasznom.

Összenevettek, azután Ilonka visszaindult a mólón. Tamás pedig széles jókedvvel bontott vitorlát újból. Későre járt amikor újra kikötött. A strand délidőben jócskán elnéptelenedett s Tamás, amikor kikötött megismerte a telep felé vezető úton Parraghot — Ilonka társaságában. Parragh a karjánál fogta a leányt és heves gesztusokkal magyarázott valamit. Egyébként olyan sietve haladtak, hogy hamarosan elnyelte őket a fasor.

A repülőtiszt elgondolkozva indult hazafelé. A leány és Parragh magatartásán cseppet sem érződött meg a nyelvtanár nő és a tanítvány viszonya; ellenkezőleg, Parragh indultos gesztusai élénk vitára vallottak.

Tamás ezen a napon étvágytalanul ebédelt; de annál inkább igyekezett, hogy idejekorán lent legyen a kikötőben. Átvizsgálta a hajót utolsó szegig; jeges szódával töltötte meg a termosztát, gyümölcsöt és süteményt tett a hűtőszekrénybe. Olyan lázas izgalom-

mal készült, hogy végül is haragosan leintette önmagát és leült hűsölni a klubház árnyékában.

Ólomlábakon cammogtak a percek; egyik negyedóra a másik után mult el, Ilonka színesruhás alakja azonban csak nem tűnt fel a fasor végén.

Háromnegyed négykor már nem bírta tovább.

Faképnél hagyta a hajót és lassan felsétált a fasoron, azzal a titkos reménnyel, hogy útközben találkozik Ilonkával; de csak strandra igyekvő gyerekeket és néhány álmos nevelőnőt látott. A Terézia-villa is csukott zárlatúterekkel áldotta ebédutáni álmát; amikor azonban elhaladt előtte, a málnabokrok körül ránevelett valaki.

— Nini, Tamás... úgy megy, mint akinek az orra-vére folyik.

Csepeli Sári volt. A hadnagy megállt.

— Csak úgy csavargok...

— Mint a magányos medve: zordul és társtalanul?

— Eltalálta. Nem tudja, mi van Ilonkával?

Sári nagy szemeket meresztett.

— Hallja, ez már mégis sok. Én megszólítom abban a hiszemben, hogy ügyis engem keres és erre maga más nők után érdeklődik éppen nálam.

— Nem más nők, hanem Ilonka után.

— Adott esetben ez tökéletesen mindegy. Egyébként, ha nagyon kíváncsi, úgy tudom, hogy Ilonkának Parraghal van valami dolga.

— Parraghal?

— Úgy ám — csúfolódott a leány. — Ilyen is előfordul.

— Köszönöm.

Tisztelgett, a leány azonban utána szaladt.

— Elmegy? Ez is jellemző magára: úgy unatkozik, mint egy öreg ágyú, örülök, hogy végre akad valaki, aki segít málnát szedni, maga pedig egyszerűen szalutál és megy. Hát ez a barátság?

Tamás Győzőt elöntötte az epe.

Megfogta a kerítés rácsát és szembenézett a leánnyal.

— Hallgasson rám... Sári... úgy hiszem, meglehetősen becsületes fogalmaim vannak a barátságról. S ha már itt tartunk, meg kell jegyezni, hogy éppen a barátságot illető nézeteink aligha egyezhetnek.

Csepeli Sári elkomolyodott.

— Most már igazán nem értem... nézett a repülőtisztire megszeppenve.

Tamás Győző észre sem vette a leány zavarát. Egészen beletüzesedett a mondókájába.

— Éppen az a baj, hogy nem ért. Maguk Parraghal állítólag gyerekkori jóbarátok. de úgylátszik, összevesztek valamin. Erre azután előkapnak két embert, aki éppen az útjukba akad, hogy kölcsönösen bosszantsák egymást. Parragh Ilonkának kezd udvarolni, maga pedig engem állít póttartalékba a főhadnagy úr helyett. Itt a baj. És ott, hogy én az ilyen

szerepre nem vagyok alkalmas partner. Én nem tudom így értelmezni a barátságot.

Elhallgatott és dühöset, mélyet lélekzett. Csakhogy a leány szemében akkor már ismét ezer pajkos ördög bujkált.

Összecsapta a kezét.

— Teremtőm... és erről nekem sejtelmem sem volt. Tamás, hiszen maga féltékeny...

— Én? — hörrent fel a hadnagy. — Ugyan kire?

— Ilonkára... nem is rám.

Tamás feleletre nyitotta a száját; valami olyan mondaton gondolkozott, amivel megfelelő formák között alaposan és véglegesen megmondhatná a véleményét ennek az elkényeztetett úrileánynak; de még abban a másodpercben, mint a villámcsapás, hasított bele a felismerés, hogy Csepeli Sárinak igaza van.

Ez a tudat olyan bénítóan hatott rá, hogy a fel-emelt keze is megállt a levegőben. Amint ismét mozgani tudott, hosszú másodpercek múlva hirtelen sapkájához emelte kezét, meghajolt és úgy elsietett, mint egy startoló repülőgép.

HETEDIK FEJEZET

Váratlan felfedezés és váratlan behívó.)

Nem tudott hazamenni; vitte a váratlan felismerés izgalma, de sem örömnnek, sem boldogságnak nyomát sem érezte.

— Rendben van, szerelmes vagyok — magya-

rázta saját magának — az is lehet, hogy már idejövet a vonalban beleszerettem Ilonkába. De mit ér mindez, ha egyszer egyoldalú a dolog; elvégre Ilonka soha, egyetlen mosollyal sem árult el irántam semmi különösebb érdeklődést. Viszont Parragh megjelenésben, de főként vagyonban könnyedén felveheti a versenyt akármelyik repülőhadnaggal.

Égő gondolataival lehúzódt a vízhez s maga sem vette észre, egyszer csak vitorlát bontott és máris messze a parttól hasította a vizet.

A felhőtlen ég, a vitorlát feszesre duzzasztó könnyű szél és a tágas víztükör jó vigasztalók. Tamás Győző alkonvatig csatangolt a vizen, de mire kikötött, már nem látta annyira reménytelennek a helyzetet. Parragh részéről aligha lehetett több a gvakori együttlét. Ilonkával, mint könnyű nyári flört és Ilonka sem látszott olyan ábrándos, gyámoltalan kisleánynak, hogy megszédüljön pár felületes baktól. Ellenkezőleg; az a leány éppen, aki céltudatosságának, nyílt és bátor világszemléletének, sőt férfias tárgyla-gosságának adta számtalan tanujelét.

S ebben az esetben...

A hadnagy nem gondolta végig, hogy mi történik ebben az esetben. Gyomra kegyetlenül korgott, aligha ebédelt valamit. Sietve kötött ki, a hajót rábízta az öreg csónakosra, azután fűrgén indult a legközelebbi éltérre felé.

Esti kilenc óra is lehetett, amikor hazafelé indult. Útja Parragh lakása előtt vezetett el s jól látta, hogy

a főhadnagy ablakából fény szűrődik ki a kerti virág-
ágyakra. Önkéntelenül is meglassította lépéseit. Arra
gondolt, hogy legjobb lenne bemenni Parraghoz és
komolyan, férfiasan beszélni vele. Egy magyar ejtő-
ernyős tiszt van olyan lovagias, hogy szó nélkül vissza-
vonul, ha megtudja, hogy kis nyári flörtje sokkal több-
bét jelent egy harctéri bajtársa számára.

De hátha Parragh is komolyan beleszeretett Ilon-
kába?

Erre még nem gondolt s ez a lehetőség annyira
meglepte, hogy megállt és cigarettára gyújtott egy vén
platán árnyékában. Éppen eldobta a gyufát, amikor a
szemközti villa félig bokrokkal fedett kapuja kinyílt
és virágos nyári ruhában, karcsú leányalak lépet ki az
útra. Pillanatra visszahajolt, azután nevelve búcsút
intett és csaknem szaladva indult a Tó-sétány felé.

Tamás azonnal megismerte: Ilonka volt.

És Parraghtól jött. Parragh lakásáról. Este fél-
tízkor.

A felfedezés olyar váratlanul érte, hogy szinte
mozdulni sem tudott. Azután lassú léptekkel, vánszo-
rogva indult el a panziója felé. Gerley őrnagy jutott
eszébe és düh fogta el arra a gondolatra, hogy mind-
ezt végelemzésben neki köszönheti.

A panzióban karcsú boríték várta. Ilonka men-
tette ki magát benne, hogy más, fontos elfoglaltság
miatt nem mehet délután vitorlázni. Alkalmasint ak-
kor jött a levél, amikor ő ebédelt; később viszont már
nem ment fel a szobájába.

Vállat vont és az asztalra dobta a pár soros írást:

Délután talán még hitt volna neki, de most...
így...

Hanyatdobta magát a heverőn és arra gondolt, hogy még néhány nap van hátra a szabadságából. Négy hosszú, végtelen hosszú, kínos nap: addig akarva akaralanul látnia kell Ilonkát és Parraghot, amint...

Keze ökölbe szorult. Mi lenne, ha párbajra kényszerítené a főhadnagyot?... Semmi sem lenne... — felelt rá mindjárt önmagának — háború idején nincs párbaj. Csak az ellenséggel szemben szabad vívózkodni.

És csakugyan, az a legokosabb; a Balákáról és Martinokról legalább kívülről lehet tudni, hogy mit akarnak. Egy ilyen csitri viszont, aki minden férfire ránevet... eh'...

Kopogtattak. A hadnagy dühösen könyökölt fel a heverőn.

— Ki az?...

— Expresslevél...

Tamás Győző halkán füttyentett és szempillantás alatt az ajtónál termett. Felvillanyozva tépte fel a borítékot.

Nem csalódott. Behívó volt benne, még hozzá SAS.

Szempillantás alatt visszanyerte régi önuralmát.

— A számlámat kérem... — fordult a szoba-

lányhoz — és legyen szíves segítsen becsomagolni.
Az első reggeli vonattal utazom.

Zsebrevágta a behívót és fütyörészve ment le;
erre a váratlan örömré innia kellett egyet. Éjfél volt,
mire késő szédülő fejjel ágybakerült. De azért reggel
mégis elszorult a szíve, amikor a virágos állomásról
elindult vele a gyorsvonat — Budapest és onnan to-
vább, a harcér felé.

A repülőszázad mozgó-részlege menetkészen állt
a repülőteren: éppen vége volt a hivatalos búcsúztá-
tásnak s a katonák és hozzátartozók két folyója ösz-
szevegyült a széles térségen.

A hadnagy félrehúzódott a többiektől; kicsit
frigykedett s valami különös, keserű íz gyült meg a
szája szegletében. Arra gondolt, hogy most ő is bú-
csúzhatna valakitől és kint a fronton majd ő árhatna
tábori-levelet, ha egy kicsivel jobban sikerül az az át-
kozott szabadság.

Rágyújtott egy cigarettára, amit a Vöröskereszt
egyik csinos kiküldöttjétől kapott s ösztönös mozdul-
lattal megigazította a vállrózsájába tűzött halvány-
rózsaszín székfűt is.

— Butaság... — mormogta — olyan vagyok,
mint egy szentimentális gimnazista...

Anélkül, hogy tudta volna, félig hangosan ejtette ki a szavakat és Gerley, aki a közelében beszélgetett a feleségével, meghallotta.

Odalépett hozzá.

— Dehogy vagy te szentimentális, édes szamaram — mondta a maga megszokott módján. — Közönséges számár vagy... odanézz...

Tamás Győző meglepődve pillantott a jelzett irányba s a következő másodpercben szinte sóbálvánnyá meredt. Kissé távolabb a többiektől karcsú lányalak állt: Ilonka.

A hadnagy szája megkeményedett.

Nem ismerem a hölgyet... — sziszegte tompán és elfordult.

De csak két lépést mehetett, az őrnagy hirtelen karonkapta.

— Ohó, barátom... nem lehet halmozni a butaságokat. Azonnal menj oda hozzá. S ha majd kibeszéltétek magatokat, én is megmutatom azt a levelet, amit egy Parragh Béla nevű főhadnagytól kaptam.

— Parragh írt...?

Még kérdezni akart valamit, az őrnagy azonban megfordította.

— Ne vágj ilyen ostoba képet, mert lefokozlak. Indulj!

Tamás a sapkájához emelte kezét. Ilonka felé fordult, a lány azonban akkor már gyors léptekkel közeledett. Biborvörös arccal álltak egymással szemben.

— Igazság szerint haragudnom kellene magára — kezdte Ilonka —, de Sári és Parragh nem engedik. És a többiek se... és ha már úgysem haragszom... akkor gondoltam... kijöhetek ide is.

A hadnagy szíve vadul kalapált. Csak most erősnek lenni, csak nem beugrani a könnyeknek... — biztatta magát s kissé még érdeőbb hangon szólalt meg, mint ahogy akarta.

— Megtisztel... de őszintén szólva nem vártam, mióta láttam, amikor este kilenckor eljött Parragh lakásáról.

Elhallgatott. Azt hitte, hogy a lány elpirul zavarában; Ilonka szeme azonban tisztán csillant az övébe.

Tudom, hogy tudja és azt is tudom, hogy ezért nem jött el búcsúzni. Pedig illetl volna megtudnia azt is, hogy — hányan voltunk akkor Parragnál...

— Hát löbben voltak...?

Tamás Győző érezte, hogy mint önti el arcát a vér. Ilonka nyugodtan folytatta:

Négyen voltunk. Csepeli volt vezérezredes, Sári édesapja, egy magasrangú német tiszt, Parragh és én.

Parraghéknak gépgyári érdekeltségük van és valami fontos hadiüzemi dolgot akartak megbeszélni. Miután kifogástalanul érték németül, engem kértek fel, hogy gyorsírással jegyezzem a megállapodást. Ezért nem tudtam délután elmenni magához a tópartra és azért jöttem el korábban, egyedül, hogy magát még értesíthessem.

Csend lett. A hadnagy lehajtotta a fejét.

— Halálosan szégyenlem magam Ilonka. Meg tud nekem bocsájtani? ...

A leány kis vállrándítással nézett fel rá

— Már mondtam hogy nem engedik hogy haragudjam. Amikor reggel sem jelentkezett, Sári unszolására Parragh kereste magát és akkor tudtuk meg, hogy behívót kapott. Erre a legelső vonattal kidobtak Aligáról, hogy még itt érhessem.

— Csak ezért jött? . .

A leány félrenézett.

— Erre a kérdésre nem felelek.

— Nem? ... Akkor hát majd felelek én ...

Tamás felfoházkodott magában „csöstül bele” biztatta meg önmagát gondolatban s Ilonka a következő másodpercben már a karjai között volt.

A csók kissé hosszan tarthatott, mert Gerley, aki messziről figyelte őket, végül is összevonta a szemöldökét.

— Na nézd, a bitangot... — dörögte — ki hitte volna róla...

Aztán elfordult.

Az alkonyat aranypírja ragyogta be a repülőteret. A szürketestű repülőgépek bemelegedő motorjai start-rakészen dörögtek. De ők ketten talán azt sem hallták.

— VÉGE —

hitte

erel.
tart-
hal-

Forgalomba hozza:

Lennert János

lapterjesztő vállalata

Miniszterelnöki engedély száma: 40 110 1943

